

נולדה בירושלים
 ב – 11.11.1923
 נפטרה ב – 23.9.1997
 הייתה נשואה לאל"י
 אמא לישראל, פנינה ניב,
 אלדד ואסנת עמיר

עדינה נולדה בירושלים, כדור שני למשפחה קשת-יום. בצעירותה איבדה את אמה. עבדה בבית ההחלמה מוצא, כדי לפרנס את משפחתה.
 ב-1944 הגיעה עדינה לבית-אלפא. היא השתלבה כמטפלת בבתי-הילדים, במטבח ובמחסן הבגדים. ריכזה את מטבח הילדים ועבדה בקב-קור. הייתה בועדת חברים. נעימת הליכות ומקובלת בחברה.

כותבת אחותה, זהבה: "כאן הכרת את אלי ונקשרתם, ואולי לראשונה נפגשת עם יחס אישי קרוב יותר. הגעת לבית-אלפא, ולמען האמת לא ידעת מה מצפה לך. אבל מהר מאוד נולד ישראל, ואת אמא בעצמך ודואגת לילדיך. עובדת במטבח-ילדים במשך שנים, בדיאטה ובבישול, הכל בשירות לחברים. ואני נמצאת בחברת הנוער בקיבוץ דליה, ובחופשות לאן? לעדינה בבית אלפא! לא אשכח עד יומי האחרון, איך בקרבות משמר-העמק, אני מקבלת חבילה קטנה ובה זוג גרביים, מצמר כבשים לבן, שסרגת לי. נולדים פנינה, אלדד ואסנת, ואת רק דואגת לילדיך. חיך האישיים במשפחה קשים. את סובלת. לראשונה בחיך את עושה החלטות, אבל עומדת מהצד וממשיכה לדאוג שהילדים יבקרו. אנחנו ממשיכות, יחד עם אחינו עוזי בנימין והילדים, ללוות בשעות הקשות את שתי אחיותינו, מרים ויהודית. נולדים הנכדים, ולראשונה יש לעדינה נחת: כל שיחות הטלפון בינינו, שהיו רבות וקבועות, דיווחת לי מה עושה כל אחד מהם.
 הבדידות – הבדידות קשה הייתה לך מאוד.
 תודה לעובדי חדרי החולים, בשמה של עדינה והמשפחה".

נכדתה, תאיר: "והכל בגלל מכה אחת קטנה, שהרסה לנו, לכולם, אותך סבתא. כן, סבתא הציירת, שכל הציורים הכי יפים בעולם, שלך סבתא, תלויים אצלנו בבית.
 אני רואה את הבר-מצווה של עמרי, ואת עומדת שם ומקריאה את הברכה, הברכות שרק את ידעת לכתוב בכל יום הולדת, אירוע, או סתם כך, כמו "3 השמלות", שכתבת לעידן.
 מה שבטוח, סבתא, שכואב לנו מאוד. לא נשכח אותך ונאהב אותך תמיד ולעולם".